

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 257/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. júna 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti E., Rakúska republika, zastúpenej advokátom JUDr. J. G., H., namietajúcej porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní upraveného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na vlastníctvo zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti E., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2008 doručená sťažnosť spoločnosti E., Rakúska republika (ďalej len „sťažovateľ“), namietajúcej

porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní upraveného v čl. 47 ods. 3 ústavy a v čl. 37 ods. 3 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na vlastníctvo upraveného v čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že pre C., š. p., H., dodával kaprolaktán (surovinu na výrobu syntetických vlákien), ktorý C., š. p., H., prevzal ešte pred započatím jeho privatizácie v roku 1991, jeho dodávka bola uhradená, avšak oneskorene, neuhradený mu ostal úrok z omeškania z faktúr, ktorými boli jednotlivé dodávky vyúčtované, a ďalšia náhrada škody v celkovej prepočítanej a vyčíslenej čiastke 21 195 265,20 Sk, teda v rozsahu, v ktorom sťažovateľa zaťažila úrokmi jeho financujúca banka v súvislosti s prekleňovacími úvermi, ktorými musel vykryť obdobie od nákupu surovín v zahraničí, ich dodávok, ale najmä dlhodobé meškanie odberateľa s platbami za tieto dodávky.

Z pripojeného spisu krajského súdu sp. zn. 13 Cb 6671/94 vyplynulo, že sťažovateľ si ako žalobca v tejto veci žalobou doručenou krajskému súdu 30. mája 1994 proti žalovanému 1. C., štátny podnik, H., a 2. C., akciová spoločnosť, H., uplatnil nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z oneskorene uhradených faktúr za dodávky kaprolaktánu uskutočnených pre odberateľa C., štátny podnik, H., ako aj nárok na náhradu škody z dôvodov už uvedených. Na pojednávaní konanom 20. novembra 1996 na základe späťvzatia žaloby sťažovateľom voči žalovanému v 2. rade krajský súd voči žalovanému v 2. rade konanie zastavil a následne uznesením č. k. 13 Cb 6671/94-127 z 20. novembra 1996 pripustil do konania vstup nového žalovaného v 2. rade, a to C., a. s., H.

Krajský súd rozsudkom č. k. 13 Cb 6671/94-303 z 23. októbra 2000 žalobu voči žalovanému v 1. rade v celom rozsahu zamietol a sťažovateľa zaviazal nahradiť žalovanému

v 1. rade trovy konania, zároveň však zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť sťažovateľovi sumu 2 111 651 DEM, ktorá zodpovedala úrokom z omeškania, ako aj trovy konania a v zostávajúcej časti náhrady škody 1 102 771,20 DEM žalobu sťažovateľa voči žalovanému v 2. rade vylúčil na samostatné konanie, ktoré bolo ďalej vedené krajským súdom pod sp. zn. 10 Cb 99/2002.

Na odvolanie žalovaného v 2. rade smerujúce proti výroku, ktorým bol žalovaný v 2. rade zaviazaný žalobcovi zaplatiť sumu 2 111 651 DEM a nahradiť trovy konania, najvyšší súd rozsudkom č. k. 1 Obo 167/200-413 z 23. novembra 2001 rozsudok krajského súdu č. k. 13 Cb 6671/94-303 z 23. októbra 2000 v jeho napadnutej časti zmenil tak, že žalobu sťažovateľa voči žalovanému v 2. rade zamietol a zaviazal sťažovateľa nahradiť žalovanému v 2. rade trovy konania. Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný v 2. rade v spore nie je pasívne legitimovaný, predmetný záväzok na žalovaného v 2. rade neprešiel, keď žalovaného v 2. rade založil Fond národného majetku Slovenskej republiky ako jediný zakladateľ, a to vložení časti majetku privatizovaného štátneho podniku C., H., ako jeho nepeňažný vklad. S vlastníckym právom k tomuto privatizovanému majetku prešli na žalovaného v 2. rade aj záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom a naopak, záväzky, ktoré s privatizovaným majetkom nesúviseli, nemohli na žalovaného v 2. rade prejsť. V tomto prípade nebolo preukázané, že by žalovaný v 2. rade prevzal výrobu, pri ktorej by sa ako základná surovina používal kaprolaktán.

Konanie vedené krajským súdom sp. zn. 10 Cb 99/2002, ktorého predmetom po pripustení zmeny petitu bolo zaplatenie sumy 21 195 265,20 Sk, sa ďalej viedlo medzi sťažovateľom ako žalobcom a pôvodným žalovaným v 2. rade. Sťažovateľ navrhol toto konanie prerušiť s poukazom na skutočnosť, že proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 1 Obo 167/2001-413 z 23. novembra 2001 podal dovolanie. Krajský súd uznesením č. k. 10 Cb 99/02-230 z 11. februára 2004 konanie vedené pod sp. zn. 10 Cb 99/02 prerušil, a to do skončenia dovolacieho konania s poukazom na to, že v dovolacom konaní sa rieši otázka pasívnej legitimácie žalovaného v 2. rade, ktorá má význam aj pre tento spor.

Najvyšší súd ako súd dovolací o podanom dovolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. Obdo V 27/03-612 z 28. februára 2005 tak, že dovolanie zamietol a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov dovolacieho konania, keď dospel k názoru, že správnym bol

záver odvolacieho súdu, že sporný záväzok s privatizovaným majetkom nesúvisí a na žalovaného v 2. rade neprešiel.

Proti rozsudkom najvyššieho súdu č. k. Obdo V 27/03-612 z 28. februára 2005 a č. k. 1 Obo 167/2001-413 z 23. novembra 2001 podal sťažovateľ sťažnosť zo 14. júla 2005 ústavnému súdu, v ktorej namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, v čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 159/06-49 zo 17. mája 2006 tak, že sťažnosť odmietol.

Krajský súd v konaní sp. zn. 10 Cb 99/2002 rozhodol rozsudkom č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007 tak, že žalobu zamietol a sťažovateľa zaviazal nahradiť žalovanému v 2. rade trovy konania. Svoje rozhodnutie založil na závere, že žalovaný v spore nie je pasívne legitimovaný, a to z rovnakých dôvodov, aké uviedol najvyšší súd v rozsudku č. k. 1 Obo 167/2001-413 z 23. novembra 2001.

Sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku 8. marca 2007 odvolanie. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie krajskému súdu s poukazom na to, že *„súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým, zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, napokon rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ohľadne podrobností poukazujem na priloženú fotokópiu sťažnosti žalobcu z 14. 7. 2005, ktorú v prílohe zasielam a na jej obsah poukazujem, keďže sa s jej podstatnými časťami nevysporiadal riadne ani Ústavný súd SR.“*

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008 rozsudok krajského súdu č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007 potvrdil a zaviazal sťažovateľa na náhradu trov konania.

Sťažovateľ sťažnosť odôvodnil tým, že rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008 bolo jeho právo na úrok z omeškania a náhradu škody, hoci jeho výška nebola spochybnená, popreté účelovou, zjavne neodôvodnenou, arbitrárnou

dezinterpretáciou ustanovenia § 15 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prechodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“), ktorá plne popiera účel a význam právnej úpravy. Sťažovateľ je toho názoru, že za záväzok, ktorý bol predmetom súdneho konania v jeho veci, zodpovedal C., a. s., H., pretože C., a. s., H. predmetný záväzok prevziať nemohol. Dodávky tzv. základných surovín, t. j. tiež dodávky kaprolaktánu, ktorý sťažovateľ dodával do 4. kvartálu 1991 C., š. p., H., resp. po jeho premenovaní do 19. decembra 1992 do C., š. p., H. boli spracované. To, že sporný záväzok prevzal pôvodný žalovaný v 2. rade vyplýva i z toho, že z protokolu o prevzatí majetku z 31. augusta 1994 medzi žalovanými, teda medzi C., š. p., H., a C., a. s., H., vyplýva, že nie sú žiadne dlhy, vecné bremená, či iné právne povinnosti, z čoho zasa vyplýva, že aj záväzky korešpondujúce s bývalými dodávkami kaprolaktánu do C., resp. C., š. p., H., ktoré už boli spracované, ale nepochybne zhodnotili aktíva majetku, ktorý sprivatizoval C., a. s., H., prevzal C., a. s., H. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal aj na list štátneho tajomníka Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 149/1998-040 z 2. februára 1998, ktorý uvádza ako zástupca zakladateľa C., š. p., H., že sporný záväzok prešiel na C., a. s., H.

Sťažovateľ odôvodnil tvrdené porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy tým, že nezákonným odvolacím rozsudkom najvyššieho súdu bolo popreté jeho právo na náhradu škody, a tým bolo zasiahnuté do jeho základného práva na vlastníctvo.

Tvrdené porušenie základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny sťažovateľ bližšie v sťažnosti neodôvodnil, iba konštatoval, že aj porušenie tohto práva je dôsledkom nezákonnosti odvolacieho rozsudku. Porušenie práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny vidí sťažovateľ v tom, že najvyšší súd vydal napadnutý rozsudok po desiatich rokoch od podania žaloby, čo bolo spôsobené bližšie sťažovateľom nešpecifikovanými zbytočnými priet'ahmi v konaní. Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru je podľa názoru sťažovateľa dané z rovnakých dôvodov ako porušenie čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 listiny.

Sťažovateľ žiadal vydať tento nález:

„1) ... v konaniach, ktoré boli všeobecnými súdmi zavŕšené na Najvyššom súde SR rozsudkom č. j. 4 Obo 157/2007 z 29. 01. 2008 a Krajským súdom v Košiciach č. j. 10 Cb 99/2002-299 z 15. 01. 2007 boli porušené:

a) Základné práva sťažovateľa garantované čl. 20 ods. 1) 2. vety Listiny základných práv a slobôd publikovanej pod č. 23/1991 Zb. (správne má byť Ústavy Slovenskej republiky, pozn.), t.j., že:

- Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu,

b) Ďalej boli porušené základné práva sťažovateľa garantované v čl. 47 odst. 3) Ústavy SR, resp. článok 37 odst. 3) Listiny základných práv a slobôd publikovanej pod č. 23/1991 Zb., t.j., že:

- Všetci účastníci sú si v (súdnom) konaní rovní.

c) Ďalej boli porušené základné práva sťažovateľa garantované, článkom 48 odst. 2) Ústavy SR (Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, resp. článok 38 odst. 2) prvej vety Listiny základných práv a slobôd.

d/ Napokon bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované článkom 6 odst. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhláseného pod č. 209/1992 Zb.

2) Zrušuje rozhodnutie NS SR č. 4 Obo 157/2007 z 29. 01. 2008 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie, t. j. opätovné prerokovanie a rozhodnutie v súlade s patričným právnym názorom.

3) Priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie čiastku zodpovedajúcu 5 %-nému ročnému úroku z uplatnenej sumy Sk 21 195 265,20 Sk od doručenia prvostupňového rozsudku KS v Košiciach č. j. 10 Cb/99/2002-299 z 15. 01. 2007 do vydania zrušovacieho rozhodnutia na základe predmetnej sťažnosti.“

Rozsudok krajského súdu č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008 nadobudli právoplatnosť 26. februára 2008.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

1. Sťažovateľ sa podanou sťažnosťou domáha vydania nálezu, ktorým by ústavný súd konštatoval porušenie jeho základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní upraveného v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na vlastníctvo zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním v tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti rozsudku krajského súdu č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007, pretože jeho preskúmavanie zveruje Občiansky súdny poriadok odvolaciemu súdu. V tomto prípade sťažovateľ túto možnosť využil a odvolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007 podal, v dôsledku čoho bol rozsudok krajského súdu preskúmaný odvolacím súdom, čo vyplýva z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti rozsudku krajského súdu č. k. 10 Cb 99/2002-299 z 15. januára 2007, a to podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

2. Sťažovateľ sa podanou sťažnosťou domáha aj konštatovania porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru postupom krajského súdu vo veci sp. zn. 10 Cb 99/2002 a postupom najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 4 Obo 157/2007.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo (II. ÚS 55/02). Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že sťažnosť ústavnému súdu zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv a v prípade, ak už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 61/03). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú bez ohľadu na to, z akých dôvodov toto porušovanie skončilo (IV. ÚS 111/05).

Preto meritórne konanie o námietke porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny je účelné a v zásade prípustné iba v prípade, že takýmto konaním by ústavný súd bol spôsobilý odstrániť stav právnej neistoty vyvolaný zbytočnými prietahmi. V prípade, že už bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie štátneho orgánu, ktorým sa konanie končí, takáto možnosť zo zrejmých dôvodov neexistuje (I. ÚS 235/03).

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu vo veci sp. zn. 10 Cb 99/2002 a postupom najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 4 Obo 157/2007. Ako vyplýva z pripojeného spisu krajského súdu, toto konanie bolo

právoplatne skončené 26. februára 2008 a sťažovateľ svoju sťažnosť doručil ústavnému súdu 20. apríla 2008. Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu ústavný súd konštatuje, že právna neistota sťažovateľa v tomto konaní bola odstránená doručením rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008, z čoho je zjavné, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie práv sťažovateľa už netrvalo (m. m. IV. ÚS 102/05).

Z týchto dôvodov musela byť sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 25 zákona o ústavnom súde.

3. Ústavný súd posudzoval ďalej tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v súdnom konaní upraveného v čl. 47 ods. 3 ústavy a v čl. 37 ods. 3 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008.

Sťažovateľ odôvodnil túto časť sťažnosti svojím nesúhlasom s obsahom a dôvodmi rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008, tvrdil, že rozsudkom najvyššieho súdu bolo popreté jeho právo na úrok z omeškania a náhradu škody účelovou, zjavne neodôvodnenou, arbitrárnou dezinterpretáciou ustanovenia § 15 zákona č. 92/1991 Zb., keďže je toho názoru, že žalovaný v konaní pred všeobecnými súdmi bol v spore pasívne legitimovaný, záväzok v procese privatizácie prešiel na žalovaného, a nie na iný subjekt. Pokiaľ ide o porušenie práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, sťažovateľ túto časť sťažnosti bližšie neodôvodnil, iba konštatoval, že aj porušenie tohto práva je dôsledkom nezákonnosti odvolacieho rozsudku, porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru je dané z rovnakých dôvodov ako porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny.

Najvyšší súd rozsudok sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008 odôvodnil takto:

„Základnou otázkou, ktorou sa musel zaoberať odvolací súd, je skúmanie pasívnej legitimácie žalovaného v konaní v súvislosti s nástupníctvom štátneho podniku C. H.

Odvolaací súd z obsahu spisu, ako i spisu 13 Cb 6671/94 (1 Obo 167/2001, Obdo V 27/09) a predložených dôkazov zistil, že žalovaný (a. s. C. H.) nie je jediným a výlučným právnym nástupcom všetkých záväzkov štátneho podniku C., H., ktorý vznikol 1. júla 1989 a od 24. marca 2004 vstúpil do likvidácie už pod obchodným menom C., š. p., H. Žalovaný vznikol v procese privatizácie štátneho podniku podľa zákona č. 92/1991 Zb. podľa prizvativačného projektu č. 479 tak, že časť majetku štátneho podniku bola vyňatá podľa rozhodnutia Ministerstva hospodárstva SR, prešla na Fond národného majetku, ktorý vydal zakladateľskú listinu žalovaného. Základné imanie bolo vytvorené nepeňažným, vkladom, ktorý pozostával z časti majetku štátneho podniku vyňatého podľa privatizačného projektu. Všetky záväzky privatizovaného podniku prechádzali na Fond národného majetku SR a z neho na založení obchodnú spoločnosť len v tom prípade, ak sa privatizácia týkala celého štátneho podniku, ktorý následne zakladateľ bez likvidácie zruší (§ 11 ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb.). V predmetnej veci teda na žalovaného všetok majetok štátneho podniku (ktorý nezanikol po vzniku akciovej spoločnosti C.) neprešiel, ale len ten, ktorý bol predmetom privatizácie podľa schváleného privatizačného projektu. Výroba syntetických vlákien, ani zariadenie slúžiace na ich výrobu nebola predmetom privatizácie, nakoľko už v roku 1992 prešla na a. s. C. Dodávka kaprolaktamu súvisí s výrobou syntetických vlákien, teda činnosťou, ktorá nebola predmetom privatizácie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti nebola preukázaná pasívna legitímácia žalovaného v konaní tak, ako vyslovil súd prvého stupňa, preto následne už nebol právne relevantný dôvod zaoberať sa uplatneným právnym titulom náhrady škody voči žalovanému.

Najvyšší súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, žalobca ani v odvolacom konaní právne relevantným spôsobom svoj nárok nepreukázal a správnosť napadnutého rozsudku nespochybnil, preto napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. potvrdil.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky pasívnej legitímácie žalovaného v spore. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie

ústavného súdu nahradit' jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia.

Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008 jasným a zrozumiteľným spôsobom reaguje na všetky pre vec z hľadiska právneho i skutkového podstatné argumenty sťažovateľa obsiahnuté v jeho odvolaní. Takéto odôvodnenie považuje ústavný súd za dostatočné, ústavne konformné a spôsob aplikácie dotknutých noriem najvyšším súdom za zlučiteľný s ústavou i medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Zo záverov najvyššieho súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecnezáväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Výklad uvedených právnych noriem, vrátane § 15 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, zodpovedá zároveň princípom

rozumného usporiadania práv a povinností dotknutých subjektov v prípadoch privatizácie časti majetku určitého subjektu. Obsah pripojeného spisu krajského súdu sp. zn. 10 Cb 99/2002 pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú uvedené najvyšším súdom v rozsudku sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008. Závery najvyššieho súdu nemožno preto považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Hoci sťažovateľ podrobnejšie neodôvodnil svoje tvrdenie o porušení svojho práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 37 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny pred najvyšším súdom vo veci sp. zn. 4 Obo 157/2007, ústavný súd vychádzajúc z obsahu spisu preskúmal z tohto hľadiska aj priebeh odvolacieho konania pred najvyšším súdom, avšak nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali porušeniu tohto práva sťažovateľa.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť aj tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008, a to podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

4. Ústavnému súdu tak ostalo posúdiť tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008.

Sťažovateľ odôvodnil tvrdené porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy tým, že nezákonným odvolacím rozsudkom najvyššieho súdu bolo popreté jeho právo na náhradu škody, a tým bolo zasiahnuté do jeho základného práva na vlastníctvo.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na uvedené závery zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy zjavne neopodstatnená. Takýto postup je v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (II. ÚS 41/02, II. ÚS 132/06, IV. ÚS 184/05).

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práva sťažovateľa a rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 157/2007 z 29. januára 2008 pri rozhodovaní o právach sťažovateľa, sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na vlastníctvo upraveného v čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2008